

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Tos/23/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114010769
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Mozner
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8114010769.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Reváka a JUDr. Moniky Halkociovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21. augusta 2014 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietla sťažnosť ods. Q. Y. proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 29. júla 2014, sp. zn. 3Pp/31/2014.

odôvodnenie:

Okresný súd uznesením z 29. júla 2014, sp. zn. 3Pp/31/2014, podľa § 415 ods. 1 Tr. poriadku a podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zákona zamietol žiadosť ods. Q. Y. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní deväť rokov a šesť mesiacov uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Poprad z 22. júla 2013, sp. zn. 5T/48/2006, a rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 14. septembra 2012, sp. zn. 5T/109/2009, v trvaní dvanásť mesiacov.

V odôvodnení tohto uznesenia súd prvého stupňa zohľadniac najmä obsah žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie, jeho výpoveď na verejnom zasadnutí a hodnotenie príslušným ústavom na výkon trestu odňatia slobody uviedol, že doterajšie obmedzenie osobnej slobody odsúdeného nemalo u neho dostatočný výchovný vplyv v tej miere, aby sa v budúcnosti nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Osobitne pritom poukázal na to, že odsúdený sa ešte počas výkonu terajšieho trestu odňatia slobody dopustil ďalšieho trestného činu, keď napadol iného odsúdeného, za čo bol právoplatne odsúdený. Okresný súd preto nemal záruku, že odsúdený po prepustení z výkonu trestu povedie riadny život v usporiadanej rodine, pričom zdôraznil, že odsúdený je dlhodobý nezamestnaný, nemá dostatočné vzdelanie a z týchto dôvodov dostatočný príjem, čo by po jeho prepustení mohlo opätovne viesť k tomu, že svoju ťaživú situáciu sa bude snažiť riešiť najľahším možným spôsobom a to porušovaním zákona. V podstate z týchto dôvodov prvostupňový súd k záveru, že hoci odsúdený spĺňa formálnu podmienku podmiennečného prepustenia - výkonom zákonom predpísanej časti trestu odňatia slobody - nie je u neho daný materiálny predpoklad spočívajúci v tom, že výkon trestu mal na neho dostatočný preventívno-výchovný vplyv na to, aby po prepustení viedol riadny život.

Proti tomuto uzneseniu, ktoré bolo jednotlivým stranám trestného konania oprávneným podať proti nemu sťažnosť oznámené 29. júla 2014 vyhlásením v ich prítomnosti, podal ods. Q. Y. 31. júla 2014 sťažnosť, ktorú adresoval priamo Krajskému súdu v Prešove ako súdu, ktorý má vo veci rozhodnúť. V jej dôvodoch namietal, že okresný súd zamietol jeho žiadosť o podmiennečné prepustenie aj keď spĺňal všetky podmienky, keďže zákon mu umožňuje podať žiadosť o podmiennečné prepustenie po dvoch tretinách výkonu trestu. V podstate preto žiada, aby Krajský súd v Prešove prehodnotil jeho žiadosť o podmiennečné prepustenie na slobodu.

Krajský súd v Prešove ako nadriadený súd na podklade tejto sťažnosti, ktorá bola podaná oprávnenou osobou včas, preskúmal v súlade s § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia,

proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

V prvom rade považuje krajský súd za potrebné k veci uviesť, že v rámci konania, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé rozhodnutie o návrhu na podmienčné prepustenie sťažovateľa. Prvostupňový súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia, rešpektujúc § 176 ods. 2 Tr. poriadku, stručne, ale jasne, uviedol skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ako aj právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že u odsúdeného nie sú splnené materiálne podmienky podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd sa s dôvodmi napadnutého uznesenia, podstata ktorých je uvedená vyššie, plne stotožnil a nad ich rámec dodáva:

Predovšetkým zodpovedá obsahu predloženého spisového materiálu zistenie okresného súdu, že odsúdený spĺňa formálne podmienky podmienčného prepustenia z výkonu trestov odňatia slobody. Doba, ktorú odsúdený po zarátaní trestu odňatia slobody vo výmere štyri mesiace uloženého mu vo veci Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/5/2006, ktorý vykonal a ktorý bol v rámci uloženia aktuálne vykonávaného súhrnného trestu neskôr zrušený, a po započítaní trestu odňatia slobody, ktorý vykonal pred povolením obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 5T/48/2006 (od 16. januára 2008 do 20. júna 2013), a následnej väzby (od 20. júna 2013 do 22. júla 2013) strávil vo výkone trestu odňatia slobody, totiž v čase rozhodovania prvostupňového súdu presiahla dobu zodpovedajúcu súčtu dvoch tretín z trestu odňatia slobody vo výmere deväť rokov a šesť mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Poprad z 22. júla 2013, sp. zn. 5T/48/2006, za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona (tzn. šesť rokov a štyri mesiace), a jednej polovice z trestu odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 14. septembra 2013, sp. zn. 5T/109/2009, za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona (tzn. šesť mesiacov).

Na druhej strane však treba uviesť, že len vykonanie zákonom predpísanej minimálnej časti trestu odňatia slobody pre podmienčné prepustenie odsúdeného nestačí. Ten totižto musí plnením svojich povinností vo výkone trestu a svojim správaním súčasne preukázať také polepšenie, že so zreteľom naň sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život [§ 66 ods. 1 Tr. zákona]. Pri posudzovaní tejto podmienky podmienčného prepustenia je nutné zhodnotiť celý doterajší život odsúdeného, včítane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu, ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Všetky tieto okolnosti je pritom potrebné hodnotiť v ich vzájomných súvislostiach a nie izolovane. Len tak je totiž možné spoľahlivo posúdiť, či aktuálne správanie sa odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody nie je len vonkajším prejavom jeho prispôsobenia sa prostrediu ústavu na výkon trestu, ale je výrazom skutočných zmien jeho osobnosti odôvodňujúcich nádej, že v budúcnosti povedie riadny život (primerane napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 10/1963).

Vychádzajúc z uvedeného považuje aj sťažnostný súd za rozhodujúce, že ods. Q. Y. pred nástupom aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody opakovane spáchal majetkový trestný čin a v trestnej činnosti pokračoval aj počas výkonu trestu odňatia slobody, čo už samo o sebe nasvedčuje sťaženým možnostiam jeho nápravy. Okresný súd pritom správne poukázal na to, že trestná činnosť sťažovateľa bola nepochybne podmienená aj nepriaznivými sociálno-ekonomickými podmienkami, v ktorých dlhodobo žije, čo výrazne znižuje reálnosť jeho tvrdení, že v budúcnosti povedie riadny život a v záujme zabezpečenia ochrany spoločnosti sa tak do popredia dostáva represívna funkcia trestu spočívajúca v tom, že odsúdenému sa zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti jeho izoláciou.

Vo svetle uvedeného potom nemožno to, že odsúdený bol za takmer sedem rokov výkon trestu odňatia slobody iba štyrikrát disciplinárne odmenený, pričom v jeho správaní sú zaznamenané aj negatívne poznatky, na ktoré prvostupňový súd správne poukázal (naposledy počas výkonu väzby od 20. júna do 22. júla 2013), považovať za tak príkladné správanie a plnenie povinností vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré by nasvedčovalo jeho skutočnému polepšeniu, so zreteľom na ktoré by od neho bolo možné reálne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Tieto dôvody viedli krajský súd k tomu, že sťažnosť ods. Q.U. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.